

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 403/2018
03.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Ратомира Крстића и Милоша Стевановића и бранилаца окривљеног ББ, адвоката Мирослава Ристића и адвоката Слободанке Стојановић, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 4К.бр.364/10 од 08.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.443/17 од 10.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2018. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

И УСВАЈАЈУ СЕ као основани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Ратомира Крстића и Милоша Стевановића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мирослава Ристића, па се у односу на окривљене АА и ББ, а по службеној дужности и у односу на окривљене ВВ и ГГ, **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу 4К.бр.364/10 од 08.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.443/17 од 10.10.2017. године, тако што Врховни касациони суд, на основу члана 422. тачка 3) Законика о кривичном поступку, према окривљенима АА, ББ, ВВ и ГГ, са личним подацима као у списима предмета,

ОДБИЈА ОПТУЖБУ

да су дана 25.04.2008. године, око 01,00 сати у Нишу, у просторијама ресторана „...“, у улици ....., по претходном договору, заједничким учествовањем у радњи извршења, са ДД у односу на кога је поступак раздвојен, заједнички са умишљајем злостављали оштећеног ЂЂ, оштећеног ЕЕ и оштећеног ЖЖ, изазвали тучу и безобзирним понашањем значајније угрозили спокојство грађана и теже

реметили јавни ред и мир, на тај начин што су, пошто је окривљени ЗЗ ангажовао ДД у односу на којег је поступак раздвојен и окривљене ГГ, окривљеног ББ и окривљеног АА, како би се обрачунали са оштећенима због нерашчишћених односа које је имао са њима и неплаћених рачуна, дошли заједно са окривљеним ЗЗ и окривљеним Зораном Ђурђановићем у ресторан, осим окривљеног АА који је дошао касније, при чему је окривљени АА носио са собом бејзбол палицу, а окривљени ББ ватрено оружје - пиштољ НН марке, те заједно физички напали оштећеног ЂЂ, оштећеног ЕЕ и оштећеног ЖЖ, и то најпре у тоалету ресторана окривљени ББ и окривљени ГГ, заједно са ДД у односу на кога је поступак раздвојен, тако што је окривљени ББ стајао на вратима тоалета са пиштољем у рукама, а окривљени ГГ такође стајао поред њега, док је ДД у односу на кога је поступак раздвојен, у тоалету најпре ударио оштећеног ЂЂ пиштољем у главу, те након изласка из тоалета наставили са злостављањем и вршењем насиља над оштећенима и у сали, тако што је окривљени ВВ флашом ударио у главу оштећеног ЕЕ, окривљени АА бејзбол палицом ударио оштећеног ЕЕ, кога је и окривљени ГГ ударио дршком пиштоља у потиљак, при чему је ДД у односу на кога је поступак раздвојен претходно и сам тукао оштећеног ЕЕ, а окривљени ББ заједно са окривљеним Зораном Ђурђановићем и сада покојним ИИ, тукао оштећене ЂЂ и ЖЖ, при чему је окривљени ВВ по изласку из ресторана и оштетио возило оштећеног ЂЂ, којом приликом је дошло до повређивања оштећеног ЂЂ хицем из пиштоља од стране окривљеног Зорана Ђурђановића, док је окривљени ЕЕ задобио лаке телесне повреде у виду неколико мањих раздерно-нагњечних рана на поглавини и лицу, а оштећени ЖЖ лаке телесне повреде у виду секотина, раздерно-нагњечне ране и нагњечења лица, након чега су побегли из ресторана, при чему су били свесни да предузимајући описане радње злостављају оштећене, изазивају тучу и безобзирним понашањем значајније угрожавају спокојство грађана и теже ремете јавни ред и мир, па су извршење дела хтели, а у односу на теже последице, лаке телесне повреде које су задобили оштећени ЖЖ и оштећени ЕЕ, били свесни да предузимајући описане радње могу лако телесно да повреде ове оштећене, али су олако држали да до тога неће доћи,

- чиме би извршили кривично дело насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика.

Трошкови кривичног поступка у односу на окривљене АА, ББ, ВВ и ГГ падају на терет буџетских средстава суда.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Слободанке Стојановић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 4К.бр.364/10 од 08.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.443/17 од 10.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу 4К.бр.364/10 од 08.12.2016. године у ставу I изреке оглашени су кривим и то окривљени Зоран Ђурђановић због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, а окривљени ЗЗ због извршења кривичног дела убиство у покушају подстрекавањем из члана 113. у вези чланова 30. и 34. став 1. КЗ, па је окривљени Зоран Ђурђановић осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од 06.10.2008. године до 22.07.2009. године, док је окривљени ЗЗ осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од 25.04.2008. године до 19.02.2009. године, те је одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет ових окривљених.

У ставу II изреке пресуде окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ су оглашени кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, па су осуђени и то окривљени АА на казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од 23.05.2008. године до 23.08.2008. године, окривљени ББ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од 14.05.2008. године до 28.08.2008. године, окривљени ГГ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 8 (осам) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од 31.05.2014. године до 30.04.2015. године, а окривљени ВВ на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци. Одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет ових окривљених.

Истом пресудом у ставу III изреке према окривљеном ЗЗ је на основу члана 422. тачка 3) ЗКП одбијена оптужба да је учинио кривично дело насилничко понашање подстрекавањем из члана 344. став 1. у вези члана 34. став 1. КЗ, а у ставу IV изреке пресуде окривљени ЈЈ је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је учинио кривично дело насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, те је одређено да трошкови кривичног поступка окривљеног ИИ падају на терет буџетских средстава суда. У ставу V изреке пресуде према окривљеном КК је на основу члана 422. тачка 3) ЗКП одбијена оптужба да је учинио кривично дело насилничко понашање помагањем из члана 344. став 1. у вези члана 35. КЗ и одређено је да трошкови кривичног поступка овог окривљеног падају на терет буџетских средстава суда. У ставовима VI и VII изреке пресуде према окривљенима Зорану Ђурђановићу и ББ је на основу члана 422. тачка 1) ЗКП одбијена оптужба да су учинили сваки по једно кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.443/17 од 10.10.2017. године у ставу I изреке усвојене су жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу и браниоца окривљеног ЗЗ, па је преиначена пресуда Вишег суда у Нишу 4К.бр.364/10 од 08.12.2016. године у односу на окривљеног ЗЗ у ставовима I и III изреке, а у односу на окривљеног КК у ставу V изреке те пресуде, тако што је Апелациони суд у Нишу огласио кривим и то окривљеног ЗЗ због извршења кривичног дела насилничко понашање подстрекавањем из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 34. КЗ, а окривљеног КК због извршења кривичног дела насилничко понашање помагањем из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ, па је окривљеног ЗЗ осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 25.04.2008. године до 19.02.2009. године, а окривљеног КК на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 25.04.2008. године до 02.10.2008. године, те су окривљени обавезани да плате суду на име паушала износе од по 30.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. У ставу II изреке пресуде усвојене су жалбе окривљеног АА и његових бранилаца и жалбе бранилаца окривљених ББ, ГГ и Зорана Ђурђановића, па је преиначена пресуда Вишег суда у Нишу 4К.бр.364/10 од 08.12.2016. године у делу одлуке о кривичним санкцијама, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљене АА, ББ, ГГ и Зорана Ђурђановића, за кривична дела за која су првостепеном пресудом оглашени кривим, осудио и то окривљеног АА на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 23.05.2008. године до 23.08.2008. године, окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.05.2008. године до 28.08.2008. године, окривљеног ГГ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.07.2014. године до 30.04.2015. године и окривљеног Зорана Ђурђановића на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 06.10.2008. године до 22.07.2009. године. У ставу III изреке пресуде окривљени ЗЗ је на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешко убиство у покушају подстрекавањем из члана 114. тачка 2) у вези чланова 30. и 34. КЗ. У ставу IV изреке пресуде одбијене су као неосноване у целости жалба браниоца окривљеног ВВ и у преосталом делу жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу, окривљеног АА и његових бранилаца и бранилаца окривљених ББ, ГГ и Зорана Ђурђановића, па је у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж3 38/17 од 31.01.2018. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ЗЗ и КК, па је потврђена пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.443/17 од 10.10.2017. године у ставу I изреке у односу на окривљене ЗЗ и КК.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 4К.бр.364/10 од 08.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.443/17 од 10.10.2017. године захтеве за заштиту законитости су поднели:

- браниоци окривљеног АА, адвокати Ратомир Крстић и Милош Стевановић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 10), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи првостепену и другостепену пресуду тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе или према њему одбити оптужбу због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења за то кривично дело или да укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, те да о седници већа обавести браниоце окривљеног у смислу члана 488. став 2. ЗКП, као и да сходно члану 488. став 3. ЗКП одложи извршење правноснажне одлуке;

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Мирослав Ристић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 10), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи првостепену и другостепену пресуду тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе или према њему одбити оптужбу због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења за то кривично дело или да укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, те да о седници већа обавести браниоца окривљеног у смислу члана 488. став 2. ЗКП, као и да сходно члану 488. став 3. ЗКП одложи извршење правноснажне одлуке;

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Слободанка Стојановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и у односу на окривљеног ББ преиначи у целини правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу 4К.бр.364/10 од 08.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.443/17 од 10.10.2017. године тако што ће истог ослободити од оптужбе за кривично дело насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, те му досудити трошкове кривичног поступка како су то захтевали браниоци на претресу пред Апелационом суду у Нишу дана 10.10.2017. године и на име састава захтева за заштиту законитости износ од 45.000,00 динара, све одмерено по АТ, или да наведене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, те да сходно члану 488. став 3. ЗКП одложи - прекине извршење побијане правноснажне пресуде у односу на окривљеног ББ до доношења одлуке по захтеву, као и да сходно члану 488. став 2. ЗКП обавести браниоца окривљеног о седници већа.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП,

те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Ратомира Крстића и Милоша Стевановића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мирослава Ристића су основани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Слободанке Стојановић је недозвољен.

Наиме, браниоци окривљених АА и ББ, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истичу повреду кривичног закона из члана 439. ЗКП, при чему не прецизирају која конкретно тачка члана 439. ЗКП је у питању, али се из навода којима образлажу повреду кривичног закона од стране нижестепених судова може закључити да се правноснажне пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ учињене на штету окривљених. Ово имајући у виду да браниоци наводе да се у радњама окривљених за које су правноснажно оглашени кривим и осуђени не стичу обележја бића кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, већ да радње окривљених могу бити правно квалификоване само као кривично дело насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ.

Основни облик кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика чини лице које грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир. Ставом 2. истог члана је прописан квалификовани облик овог кривичног дела - ако је дело из става 1. овог члана извршено у групи или је при извршењу дела неком лицу нанесена лака телесна повреда или је дошло до тешког понижавања грађана.

Из законског описа бића кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ произилази да су битна обележја овог кривичног дела - радња извршења која се може састојати у предузимању неке од алтернативно предвиђених делатности: грубом вређању, злостављању другог, вршењу насиља према другом, изазивању туче, дрском или безобзирном понашању и последица дела која се може састојати или у значајнијем угрожавању спокојства грађана или у тежем ремећењу јавног реда и мира, док је субјективно обележје бића предметног кривичног дела умишљај. Квалификовани облик овог кривичног дела (став 2.), између осталог,

постоји када је при извршењу основног облика дела из става 1. члана 344. КЗ неком лицу нанесена лака телесна повреда, дакле лака телесна повреда као квалификаторни елемент мора бити нанета за време вршења насилничког понашања, при чему није релевантно да ли је нанета лицу према коме је вршено насилничко понашање или неком другом лицу. Код овог тежег облика радње извршења кривичног дела насилничко понашање, наношење лаке телесне повреде је квалификаторни елемент обухваћен умишљајем окривљеног и не може се сматрати наступањем теже последице (како то погрешно сматрају нижестепени судови) као на пример код кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. у вези члана 289. став 1. и 2. Кривичног законика, када се примењују одредбе из члана 27. Кривичног законика, а што значи да је постојање умишљаја код окривљеног у односу на лаку телесну повреду нужно да би се кривично дело правно квалификовало као кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ.

У чињеничном опису кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, утврђеном у ставу II изреке првостепене пресуде, а за које кривично дело су окривљени АА и ББ правноснажно оглашени кривим и осуђени, између осталог, је наведено да су окривљени били свесни да предузимајући описане радње злостављају оштећене, изазивају тучу и безобзирним понашањем значајније угрожавају спокојство грађана и теже ремете јавни ред и мир, па су извршење дела хтели, а у односу на теже последице, лаке телесне повреде које су задобили оштећени ЖЖ и оштећени ЕЕ, били свесни да предузимајући описане радње могу лако телесно да повреду ове оштећене, али су олако држали да до тога неће доћи. Дакле, из изреке правноснажне пресуде произилази да су окривљени у односу на радњу извршења која се састоји у злостављању оштећених, изазивању туче и безобзирном понашању и последици дела која се састоји у значајнијем угрожавању спокојства грађана и тежем ремећењу јавног реда и мира, поступали са директним умишљајем, док су у односу на лаке телесне повреде које су задобили оштећени ЖЖ и ЕЕ, а које је суд означио као теже последице (иако исте представљају квалификаторни елемент), поступали из нехата.

Имајући у виду напред наведено, то се, по налажењу Врховног касационог суда, основано поднетим захтевима бранилаца окривљених АА и ББ указује да како квалификовани облик кривичног дела насилничко понашање из става 2. члана 344. КЗ постоји само у случају када је наношење лаке телесне повреде обухваћено умишљајем окривљеног, јер је то битно субјективно обележје без ког нема квалификованог облика предметног кривичног дела, те како из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у ставу II изреке првостепене пресуде, за које су окривљени правноснажно оглашени кривим, произилази да су окривљени у односу на лаке телесне повреде које су задобили оштећени ЖЖ и ЕЕ поступали из нехата, дакле како наношење лаких телесних повреда није било обухваћено умишљајем

окривљених, а чије постојање код окривљених је нужно да би се дело квалификовало као кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. КЗ, то се у конкретном случају у описаним радњама окривљених, за које су они побијаном правноснажном пресудом оглашени кривим и осуђени, не стичу битна законска обележја квалификованог облика кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, већ законска обележја основног облика кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ.

Следствено наведеном, по налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови су у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применили закон који се не може применити, те су оглашавајући окривљене кривим за квалификовани облик кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, а не за основни облик овог кривичног дела (став 1.), учинили повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљених, а на шта се основано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Ратомира Крстића и Милоша Стевановића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мирослава Ристића.

Стога је у погледу кривичног дела преиначена правна оцена дела и Врховни касациони суд је описане радње окривљених АА и ББ по правилној примени закона правно квалификовао као кривично дело насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ. Међутим, имајући у виду одредбу члана 103. тачка б) КЗ којом је прописано да ако у том законику није другачије одређено, кривично гоњење се не може предузети када протекне три године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко једне године и одредбу члана 104. став 6. КЗ којом је прописано да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења, те имајући при томе у виду да из списка предмета произилази да је кривично дело насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ за које је законом прописана казна затвора до три године, према изреци правноснажне пресуде извршено 25.04.2008. године, то је, сходно одредбама чланова 103. тачка б) и 104. став 6. КЗ, протеком времена од 6 година од извршења кривичног дела - протеком дана 25.04.2014. године (дакле у редовном кривичном поступку, пре доношења обе нижестепене пресуде) наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за ово кривично дело. Следствено наведеном, нижестепени судови су доношењем побијаних осуђујућих пресуда учинили и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на штету окривљених.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни касациони суд је усвојио као основане захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Ратомира Крстића и Милоша Стевановића и браниоца окривљеног ББ, адвоката

Мирослава Ристића и отклонио напред наведене повреде закона, преиначењем побијаних правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 4К.бр.364/10 од 08.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.443/17 од 10.10.2017. године, тако што је кривичноправне радње окривљених АА и ББ, за које су правноснажно оглашени кривим, правно квалификовао као кривично дело насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 1. у вези члана 33. КЗ, те за исто према окривљенима на основу члана 422. тачка 3) ЗКП одбио оптужбу, јер је пре правноснажног окончања кривичног поступка за ово кривично дело наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, те се сходно овој одлуци није упуштао у разматрање осталих истакнутих повреда у захтевима бранилаца окривљених.

Како је одредбом члана 489. став 2. ЗКП предвиђено да ће Врховни касациони суд ако нађе да разлози због којих је донео одлуку у корист окривљеног постоје и за којег од саоптужених у погледу којег није поднет захтев за заштиту законитости, поступити по службеној дужности као да такав захтев постоји (*beneficium cohaesionis*), то је Врховни касациони суд, поступајући по службеној дужности у смислу одредбе члана 489. став 2. ЗКП, преиначио побијане правноснажне пресуде и у односу на саокривљене ВВ и ГГ, налазећи да разлози због којих је донео одлуку у корист окривљених АА и ББ постоје и у односу на окривљене ВВ и ГГ у погледу којих нису поднети захтеви за заштиту законитости, те је и у односу на ове окривљене применом одредбе члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у ставу I изреке ове пресуде.

На основу члана 265. став 1. ЗКП Врховни касациони суд је одлучио да трошкови кривичног поступка у односу на окривљене АА, ББ, ВВ и ГГ падају на терет буџетских средстава суда.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Слободанке Стојановић је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у захтеву наводи да нижестепени судови нису образложили на основу ког доказа су утврдили да је окривљени ББ извршио предметно кривично дело у саизвршилаштву са осталом тројицом окривљених, те да нису дали разлоге за умишљај окривљеног и његову свест о забрањености дела, а који наводи браниоца окривљеног би представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Поред тога, у образложењу захтева се указује и да суд није правилно и потпуно утврдио чињенично стање, обзиром да ни из једног изведеног доказа не произилази да је окривљени ББ вршио било какво насиље према оштећенима и да им је нанео лаке телесне повреде, а такође ни постојање саизвршилаштва и претходног договора између окривљених, због чега је суд овог окривљеног због недостатка доказа требало да ослободи од оптужбе за кривично дело за које је оптужен, те се указује и да је суд без икаквог ваљаног разлога одбио да изведе доказ суочењем овог окривљеног са оштећенима и

реконструкцију догађаја којом би се тачно утврдило место, време и положај свих лица, а који наводи браниоца окривљеног у битном представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцене доказа у правноснажним одлукама, давањем сопствене оцене изведених доказа која је другачија од оне дате у побијаним одлукама.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног, дакле и његовог браниоца сходно одредби члана 71. тачка 5) ЗКП, на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП).

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног ББ, адвокат Слободанка Стојановић захтев за заштиту законитости против побијаних нижестепених пресуда подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Слободанке Стојановић оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Ратомира Крстића и Милоша Стевановића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Мирослава Ристића усвојио као основане, те применом члана 489. став 2. ЗКП у односу на окривљене ВВ и ГГ, одлучио као у ставу I изреке ове пресуде, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Слободанке Стојановић на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић